

ОНОМАСТИЧНІ СТУДІЇ У ВИДАННЯХ ПІДКАРПАТСЬКОГО ОБЩЕСТВА НАУК*

Анотація. У статті аналізується зміст і з'ясовується значення публікацій ономастичної проблематики у виданнях Підкарпатського общества наук (1941—1944). Докладніше характеризуються праці дописувачів “Літературної неділі”.

Ключові слова: ономастика, топоніміка, антропоніміка, Закарпаття, “Літературна неділя”.

Після двадцятилітнього перебування у складі Чехословаччини (1918—1939) Закарпаття в результаті змови гітлерівської Німеччини і гортіївської Угорщини опинилося знову у складі Угорщини. Окупаційний режим намагався гасити спроби місцевої інтелігенції розвивати мову і культуру в напрямку зближення з Україною.

У 1941—1944 рр. на Закарпатті діяло Підкарпатське общество наук (ПОН), яке угорські урядовці прагнули бачити установою, що культивувала б ідею про статус підкарпатських русинів як окремого народу. Цьому мала сприяти запроваджена у навчальний процес “Грамматика руського языка” І. Гарайди [5], а також серійні видання белетристичного, наукового і науково-популярного змісту, зокрема двотижневик “Літературна неділя” (1941—1944 рр.), у якому поряд із поетичними, прозовими, драматичними творами друкувалися публіцистичні, літературно-критичні, етнографічні, мовознавчі, історичні та інші матеріали.

Предметом нашого дослідницького інтересу стали публікації у виданнях ПОН, у яких порушені важливі питання ономастики, зокрема топоніміки й антропоніміки. Спеціальних розвідок, що містили б системний огляд цих матеріалів, немає, хоча окремі відомості про це (переважно принагідного, бібліографічного характеру) можна виявити на сторінках деяких сучасних і давніших наукових джерел.

3-поміж публікацій під грифом ПОН на теми з ономастики своєю проблемністю, оригінальністю, масштабністю мислення привертають увагу передусім статті і замітки будапештського професора Гядора (Ядора) Стрипського, що засвідчують нову хвилю наукової і громадської активності цього неординарного вченого, який свого часу підтримував творчі зв'язки з І. Франком та В. Гнатюком.

© В.Б.Сугоняк, 2013

* Розширений варіант доповіді “Питання ономастики на сторінках журналу “Літературна неділя” (1941—1944)”, виголошеної 5 червня 2012 року у Національному музеї історії України на спільному засіданні Ради молодих учених Інституту української мови НАН України та Ради молодих учених Інституту історії України НАН України (http://ukrainalithuanica.blogspot.com/2012/05/blog-post_29.html).

На цінності внеску Г. Стрипського в ономастичну науку наголошував К. Галас, пов'язуючи з його іменем початок наукового ставлення до українського власноіменного матеріалу на Закарпатті [3: 34]. Ще в 20-і роки у брошурі “Гдѣ документи старшей истории Покарпатской Руси?” вчений докладно виклав свої погляди на ономастику [9]. У вступі “Слово къ читателю!” автор закликав учителів стати активними помічниками у справі наукової фіксації топонімів з усієї території Закарпаття, які, за переконанням Г. Стрипського, є найдавнішими пам'ятками місцевої (підкарпаторуської, тобто закарпатоукраїнської) історії. Автор висловив глибоке незадоволення поширеними в офіційному вжитку формами назв населених пунктів Закарпаття, у яких, за його словами, чимало плутанини. Одержаний у результаті колективної праці топонімний матеріал Г. Стрипський планував використати при виробленні відповідної наукової термінології для шкільних підручників і для укладання словника під назвою “Исторично-географичный Лексиконъ Подкарпатской Руси” [9], щоб сприяти розвиткові народної мови літературним шляхом. Великі надії на опублікування словника так і не втілилися в життя.

Крім розділів науково-популярного спрямування (“Что такое межевые названия”), історико-етнографічного (“Полевые назвиска изъ точки зрѣнія историчной землеписи”), мовознавчого (“Межевыя назвиска изъ языковой точки зрѣнія”), автор умістив у брошурі важливий практичний розділ: “Инструкции для собираній межевыхъ названій Притисянской Руси”. У цьому розділі Г. Стрипський дає докладні поради, як правильно збирати й записувати топонімний матеріал за складеною ним анкетною, і вміщує орієнтовні зразки необхідних записів. На думку О. Петрова, анкета Г. Стрипського не мала великого успіху, бо містила 25 (багато!) складних і різних питань. Власне топонімічних питань у ній було лише чотири: *частини села, протічні і стоячі води, крилиці і мінеральні води, польові назви* [3: 39].

Майже через 20 років, у розпалі Другої світової війни, за нових надзвичайно складних для Закарпаття суспільно-політичних умов, Г. Стрипський знову звертається до громадськості щодо збору закарпатської топонімії у розвідці “Чи знаєте назву

свого села?” [14]. Автор спростив анкету до десяти запитань (виклад подаємо близько до тексту з правописними корективами): 1. *Як називається село по-руськи? (nominativ).* 2. *Чи називалося село раніше руським словом?* 3. *Звідки ви родом? (genitiv).* 4. *Де ви постійно проживаєте? (locativ).* 5. *Які частини має село? (вулиці, площі, ділянки).* 6. *Вирушіть у думці з одного пункту села, обійдіть цілий хотар (належні поселенню землі) до сусіднього села і скажіть, як називаються по порядку ораниці, хаці, потоки, криниці, гори, полонини і т.д.* 7. *Як називається мешканець села в однині? Напр. село Руськоє, а обиватель русчанський, чи русчанинь.* 8. *Як називаються мешканці гуртом у множині: русчане.* 9. *Як у вас образняються із сусідніх сіл глумливими прозиванками?* 10. *Які прізвиська (родинні імена) найуживаніші в селі, які розпізнавальні додаткові імена вони мають?*

Г. Стрипський радить заповнювати анкету, чітко дотримуючись запропонованих і докладно описаних правил. 3-поміж них виокремимо такі: 1. *Запитувати треба винятково селян, а не панів, як би добре вони не знали на справі.* 2. *Записувати назви сусідніх чотирьох сіл.* 3. *Запитувати потрібно не одну особу, а декількох, доповнюючи один одного, нічого не пропуститься.* 4. *Записувати слова точно, діалектом, незважаючи на граматику.*

Актуальність збору ономастичного матеріалу Г. Стрипський обґрунтовує передусім тим, що значна кількість народних назв населених пунктів (сіл) спотворена через незнання їх етимології, а також поширення в мадяризованому перекинутому вигляді. Докладніше про це Г. Стрипський говорить у статті “Чи знаєте назву свого села?” [14]. Автор висловлює думку, що кожна мова може запозичувати іноземні слова так, як підказує її дух. Якщо говорити угорською, то назви звучать як *Hukliva, Lucska*, бо так слово послідовно засвоїлося в угорській мові без закінчення *-ий, -ий* і змінило їх на *-а*. Коли ж говорити по-руськи, як стверджує вчений, треба вживати назви *Гукливий, Лучки*.

У порівняно невеликій статті згадано близько 40 назв сіл (ойконімів), більшість із яких супроводжуються розлогими, ґрунтовними коментарями і поясненнями. Г. Стрипський аналізує як досить показовий приклад із функціонуванням назви села *Білки*. У тексті пам’ятки — скарги знаного адвоката — вчений звернув увагу на заголовок: “Жалоба Ивана Наливайка жителя у **Бѣлкѣ** проти **Бѣлковского** дружества кошикаровъ”. Справа в тім, за Г. Стрипським, що адвокат узяв за основу угорську форму *Bilke* і вживає її в однині, не знаючи, що в народі це село називається **Бѣлки** — із **Бѣлок** (р. в.) — у **Бѣлках** (м.в.) і є множинним, як *двери*, а форму **бѣлковский** Г. Стрипський вважає неможливою, оскільки народ каже **бѣлецький** (додамо тут, що донині тільки ця форма вживається носіями діалекту закарпатського регіону всупереч офіційно утвердженню — у складі власних назв

установ, організацій, органів місцевого управління тощо — сучасному літературно-нормативному прикметнику *білківський*).

Підтвердженням функціонування відтопонимого прикметника *білецький* є поширене на Закарпатті прізвище **Білецький**, яке трактується П. Чучкою буквально так: **Білецький** [*Білицький*] — від традиційного місцевого українського прикметника *білицький* (сучасне офіційне — *білківський*) — той, що стосується с. Білки Закарпатської області [16: 66].

У сучасному мовознавстві питання кодифікації назв населених пунктів і утворення нормативних відтопонимих прикметників, які можуть мати варіативні форми, залишається актуальним і в ряді важливих моментів не бездискусійним. Г. Стрипський цілком слушно закликав не ставити штучних бар’єрів вільному вжитку народних географічних назв, всіляко демонструючи, що для забезпечення природного функціонування назв достатньо підтримати їх правильні генетичні народні форми, які люди вживають повсякденно, оскільки нав’язування штучних форм призводить тільки до необґрунтованого спотворення не лише архаїчного діалекту, а й ресурсів літературної мови.

Апелюючи до мови народу, Г. Стрипський стверджує, що назви наших сіл — це спадщина далеких предків і тільки селяни знають, як ці назви слід вимовляти.

Із назвами **Крива, Быстра, Гуклива — Кривое, Быстрое, Гукливое, Студеное** теж виникає плутанина. Автор, спираючись на прозорі аргументи, подає правильні народні форми — **Кривий, Быстрый, Гукливий, Студений** (наприклад: *Я із Гукливого*) і жартома пояснює, що “Гукливимь може быти лише маскулиновий потокъ, а не фемининова долина; а вже неутрумовое село ниякъ не може гукати, кривулькати, а течи не знае ни скоро, ани помалу” [15: 28]. Таких недбалих “редагувань” Г. Стрипський виявив чимало: **Бобовище, Лавка, Березинка, Брустура** замість правильних **Бобовищѣ, Лавки, Березинки, Брустури; Воловое** замість **Воловий** (назва мотивується первісним ‘воловий хлів’).

Справжньою мовною загадкою постає для Г. Стрипського назва села **Середнєє** (угорське *Szerednye*). Вчений розмірковує, що на перший погляд, слово, очевидно, є прикметником типу *червоний*, який може виступати означенням до певного іменника. Проте цей прикметник не може сполучатися із жодним із поданих іменників: ані з іменником *поле* с. р. (бо де тоді два крайні?), ні *нива* ж. р., ні *грунок* ч. р. (*грунки* починаються за селом). Пояснення знаходить Г. Стрипський у живій розмові селян, у якій учений почув форму місцевого відмінка у **Середнєвѣ**, і на цій підставі робиться висновок, що формою називного відмінка має бути форма **Середнєво**. При цьому Г. Стрипський переконував, що така назва постала від імені особи *Середній*. Хоч пояснення

Г. Стрипського сприймається як імовірно, правдоподібно, нам видається більш переконливим трактування поширеної донині народної форми *Середньово* як видозміну форми *Середньоіе* (розташування села може слугувати орієнтиром пройденої половини дороги між Ужгородом і Мукачевом). І ця видозміна — результат зовнішньої аналогії до назв сусідніх і близьких сіл *Зняцьово*, *Пацканьово*, *Давидково* тощо. Подібного перетворення зазнали назви сіл, близьких до Середнього: *Руськово* замість *Руське*; *Червеньово* замість *Червеноіе* ‘Червоне’.

Та ж проблематика (з розглядом тих самих і деяких інших назв закарпатських сіл) порушена в розлогій публікації Г. Стрипського угорською мовою в журналі “Зоря — Najnal” у 1943 р. [18].

Відомо, що Г. Стрипський хотів підготувати словник народної української лексики, до якого мали увійти й топоніми, топоапелативи, певні класи антропонімів. Про це дізнаємося з рекомендацій, поданих Г. Стрипським у статті “Як треба збирати матеріаль для словаря?” [15]. Автор пропонує збирати матеріал за 43-ма пунктами, з-поміж яких шість безпосередньо стосуються ономастики. Автор нагадує, як записувати топонімний матеріал (назви полів, орниць, криниць, площ, нив, лісів, потоків, гір тощо). За словами Г. Стрипського, ці назви постали одночасно із заснуванням села. Г. Стрипський додає пункти: 1. *Які зірки знає люд*. 2. *Назви річок від джерела до устя*. 3. *Які прізвиська мають люди*. 4. *Які є родинні імена*.

У журналі “Літературна неділя” вміщені цікаві відомості в рубриці “Изъ житя словъ”, де немало важливих фіксацій, необхідних для дослідника власних назв. У цій рубриці Г. Стрипський знову закликає молоді патріотичні сили краю долучатися до лексикографічної роботи, пояснювати вживані народом слова. У статті “Обяснѣть сѣ слова” [11] він пропонує подати докладні відомості про 56 слів, супроводжуючи своє прохання методичними вказівками. Тут привертає увагу такий пункт: “51—54. **Бердо, пазити, Осой, щовбъ**: на сѣ чотыри слова прошу поясненя изъ усѣхъ сель Подкарпатья, абы знати, де именно, въ котромъ селѣ знають ихъ, а въ якомъ значеню” [11]. Із цього видно, наскільки ретельно Г. Стрипський підходив до вибору якісного матеріалу для словника. У цитованому фрагменті, крім топоапелативів **бердо, щовбъ**, особливий інтерес становить назва села **Осой** (Осій).

Неабияка дискусія розгорілася саме з приводу цієї назви закарпатського села. Її започаткував, підписавшись псевдонімом Th. Beregiensis, Ф. Потушняк [17]. Він представив назву, відому у варіантах *Осой, Осуй, Оссой, Осыль, Осій* (в устах мешканців села — *Осій*), як досить загадкову, вбачаючи в ній зв’язок із *сіяти*, нібито *Осій* означав колись полянку, де засіявся лісок.

Г. Стрипський, не прийнявши пояснення Ф. Потушняка, погодився лише з тим, що назва села

є справді загадковою [12]. Розглянувши проблему на ширшому тлі, Г. Стрипський нарахував 25 топонімів *Осой* та з елементом *Осой-* і 10 — *Осонь* (цю форму схарактеризовано як “знетворену изъ *Осой* черезъ глубину давнину”). Висловивши припущення, що словом *Осой* називали спочатку гору, а не село, врахувавши географію топонімів *Осой*, учений стверджує: “Назва *Осой* есть рішучо болгарскимъ словомъ” [12: 248]. Це слово, за Г. Стрипським, занесли мараморошани, коли переселилися близько XIII століття із Семигорода (*Осой* у болгарській мові позначає затінену горою місцевість). Це спровокувало іншу дискусію не лише з приводу конкретного слова (*Осой*), а й про болгарський вплив на закарпатські говори взагалі. Еміл (Омелян) Балецький погодився з Г. Стрипським, що болгаризми могли прийти до нас із Семигорода, і як приклад болгаризму навів назву *Осой*, яка своїм походженням, на його думку, сягає утворення *o + soln + jь > osolnъ*, із чого в наших говорах постало *osovnъ, osouñ* [1: 36].

Студент Будапештського університету К. Галас, закликаючи до ґрунтовнішої аргументації припущень про болгарські впливи на закарпатські діалекти і не приймати все за чисту монету, що писав про болгаризми В. Погорелов (критикований М. Фасмером), доводив: назва *Осонь* не лише не є спотворенням назви *Осой* (як гадав Г. Стрипський), а вона ще й прозоріша за *Осой*. На фоні сербських паралелей *osoje, prisoje* — *locus arpicus* (“соняшний, что на сонци стоить”), К. Галас показує, що в назві *Осой* початковий *О-* є префіксом, а корінь *-soj-* витворився в слові з первісною приблизною формою *o-sъln-ь*, із якої протягом часу витворилися всі *ocoї* і *osonъ* (для порівняння подається чеське *uslni*). Свої аргументи автор підсилює прикладами назв змії зі словника Ф. Міклошича (*zmiја osojna, osojnica, zmiја prisojkina, prisojnica*), підкреслюючи: всі знаємо, що змії полюбляють вигріватися саме на сонці, тому народ називав змію *осоїницею* або *присоїницею*. Завершує К. Галас свою коротку замітку висновком, що в усіх розглянутих прикладах може йти мова лише про сонце, бо тіні або сонячності без сонця не може бути [4].

Згодом Г. Стрипський, підводячи деякі підсумки дискусії [10], подав детальний історичний коментар, намагаючись показати, що слово *Осой* прийшло на землі Закарпаття десь у XII ст. з півдня. Г. Стрипський залишився при своєму переконанні, що *Осой* у нас болгаризм: “слово *осой* = по-нашому *затънь*, дало въ Болгаріи дуже много назвъ селенямъ: *Осоје, Осојка, Усојка*, ба и *Осојна* и *Усојна*” [10: 82]. Його тішить рівень і результативність дискусії на сторінках “Літературної неділі” не лише щодо *Осою*, а й інших слів. Він закликає університетську молодь і учнів старших класів середніх шкіл на канікулах збирати назви, які ще живуть на устах народу і в пам’яті мешканців кожного села. На цьому матеріалі могла б постати не одна дисертація. І з цього був би, за переконанням професора, значно більший хосен,

“якъ той, что давъ бы ся для народа власными стишками молодыхъ силъ пера!” [10: 83]. Малися на увазі передусім О. Балецький та К. Галас, які в “Літературній неділі” друкували й свої поетичні твори, пройняті громадянським пафосом.

Спеціального розбору заслуговує стаття І. Гарайди “Причинки до пояснення назвъ нашихъ сель” [6], опубліковану двома мовами: руською (українською) і угорською, де виділені три групи назв закарпатських сіл: 1) назви, які мають географічний характер; 2) назви, які походять від особових імен; 3) назви, які не походять від жодних із цих двох категорій [6: 74] і де подано окремий змістовний аналіз таких одиниць: *Скотарский, Имстичово, Каноры, Гайдошь, Прислопъ, Бачава, Брустуры, Имиады, Рать, Вовковый, Яловый (Яловый, Яловець, Ялова), Репинный, Орябина (Ярабина, Ярябина, Ярембина), Негрово (Негровець), Лохово (Влахово), Серечово, Ляхуцъ (Ляховець), Туря-Реметы, -Быстра, Туриця, Турички, Вышня Туриця, Турцъ*. Хоч не всі пояснення І. Гарайди можна прийняти з огляду на сучасні досягнення в топоніміці, однак вони становлять науковий безсумнівний інтерес. Напевно, через засекреченість видань ПОН (у Науковій бібліотеці Ужгородського університету довго були у малоприступному спецфонді) відомостей про цей ономастичний доробок І. Гарайди немає у книзі К. Галаса [3].

На сторінках “Літературної неділі” привертає увагу стаття “Псевдонимы и имена въ нашей литературѣ”, підписана псевдонімом К. В. (дуже ймовірно, що це Кирило Вершан — один із псевдонімів К. Галаса) [2]. Тут подано короткий перелік причин, для чого молодому авторові псевдонім (*прибраное имя*). Серед них — намагання уникнути гострої критики (особливо для початківців) і можливість частіше публікуватися. Стаття має своєрідний настановчий і повчальний характер. К. В. висловлює жаль, що псевдоніми нерідко дуже поверхневі, не обдумані належним чином, не гармоніюють із викладом того, хто приховує своє справжнє ім'я, а тому зменшуються і втрачається вартість самої праці. Автор наголошує на невідповідності суті псевдоніма (**Блудный сынъ**) і змісту твору (вірш про красу природи). Він висловлює здивування з приводу підпису під простим оповіданням **Петро Соломоновичъ**. Критично оцінені псевдоніми **Бездомный, Босякъ, Бурлакъ, Безпризорный**. Негативні явища, на які натякають такі псевдоніми, не відомі нашій літературі, тому недоцільно використовувати такі “крикливі імена”. Як далекий і чужий, піддано (авто)критиці псевдонім **Красинь**, що викликає асоціації з поняттями *Ледоколь Красинь, Великий заводъ Красинь*, символічне звучання

яких для нашого народу мале [так К. В. = К. Галас, імовірно, вирішив частково пояснити, чим зумовлений його відхід від русофільського напрямку]. Автор статті вбачає обмеженість письменників у прибраних ними псевдонімах, похідних від назв гір і річок. Маються на увазі такі псевдоніми: **Тисославъ, Свѣржавинь, Боржавинь, Ужанский, Лаборчанинь, Турянинь, Бужоринь, Маковичанинь, Менчуликъ**.

К. В. критикує подібні явища в репертуарі імен героїв прозових творів. При їх виборі письменники припускаються грубих помилок, коли надають персонажам невідповідні імена, далекі від створюваних десятиліттями і обраних народом. Як приклад невдалого імені для героя твору розглянуто ім'я **Репа**: *коли чуємо ім'я Репа, у нас зараз виринає образ непокірного, нескладного, сильного, придуркуватого волоцюги, який не хоче працювати. Назвати таким іменем чесного господаря — значить уразити його до крові. І уявімо собі, як буде почуватися читач. Як би письменник не ідеалізував свого героя, той уже назавжди останеться Репом*). К. В. закликає не використовувати штучних, вигаданих імен: **Репа, Лопата, Лобода, Жалива, Смычокъ, Листокъ, Хапакъ**, доводячи, що такі і подібні імена героїв позитивно не характеризують самого письменника: *Видно, що такий автор мало читає і думає, а дуже много пише “для редакції”. Лиш щоб мазнути пером, а думати для чого! Для чого ламати гармонію, яку саме життя сотворило* [2: 66].

Тож паростки дослідження літературно-художньої антропонімії в україністиці, як бачимо, були на Закарпатті і в 40-х роках ХХ ст.

Цікавий матеріал для ономастичних спостережень містить публікація коломийок про імена у записах І. Пензеля [7].

У площині антропоніміки й етнології важливи є ґрунтовні спостереження М. Лелекача з історії прізвища *Зейкань* [8], враховані в історико-етимологічному словнику П. Чучки [7: 231].

Представлений тут огляд ономастичних розвідок, позначених непідробним (в основі своєї українським) патріотичним духом, засвідчує, за нашим переконанням, незаперечний факт, що свідомі наукові і літературні сили вагомо заявили про себе на Закарпатті в умовах угорської окупації. Публікації ономастичного спрямування у виданнях ПОН слід вважати важливим чинником у процесах становлення і розвитку закарпатської діалектологічної та ономастичної школи, відомої, зокрема, й за назвознавчими досягненнями К. Галаса, П. Чучки, М. Сюська, Л. Белея, О. Белея, С. Пахомової та ін.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Балецький Е. Про болгаризми въ нашихъ говорахъ / Е. Балецький // Литературна недѣля. — Рочникъ III. — Унгварь, 1943. — С. 34—36.
2. В[ершан] К. Псевдонимы и имена въ нашей литературѣ / К. В. // Литературна недѣля Подкарпатского общества наукъ / Под редакціею Д-ра Ивана Гарайды. — Рочникъ II. — Унгварь: Друкарня Подкарпатского общества наукъ въ Унгварѣ, 1942. — С.66.

3. Галас К. Українська топонімія Закарпаття в лінгвістичному аспекті / К. Й. Галас. — Ужгород: УжДУ, 1979. — 119 с.
4. Галас К. Осонь / К. Галас // Літературна недѣля Подкарпатського общества наукъ / Под редакцією Д-ра Івана Гарайди. — Рочникъ III. — Унгварь, 1943. — С. 47.
5. Гарайда І. Грамматика руського языка / Іванъ Гарайда — Унгварь : Книгопечатня Юлія Фельдешія, 1941. — 143 с.
6. Гарайда І. Причинки до поясненя назвъ нашихъ сель / Іванъ Гарайда // Зоря — Najnal. — 1941. — С. 72—85.
7. Коломыйки про имена [Записавъ Іванъ Пензель] // Літературна недѣля Подкарпатського общества наукъ / Под редакцією Д-ра Івана Гарайди. — Рочникъ III. — Унгварь, 1943. — С. 57—58.
8. Лелекачъ Н. Зейканъ (До исторіѣ фамиліѣ Зейканъ) / Николай Лелекачъ // Зоря — Najnal : Часопись Подкарпатского Общества Наукъ. — Рочникъ II. — Унгварь, 1942. — Число 1—2. — С. 35—42.
9. Стрипський Я. Гдѣ документи старшей исторіи Подкарпатской Руси? / Дръ Ядоръ Н. Стрипській. — Ужгород: Типографія “Школьной Помоши”, 1924. — 66 с.
10. Стрипський Я. Другий выпускъ про Осоя / Дръ Ядоръ Стрипський // Літературна недѣля Подкарпатського общества наукъ / Под редакцією Д-ра Івана Гарайди. — Рочникъ III. — Унгварь, 1943. — С. 81—83.
11. Стрипський Я. Обяснѣтъ сѣ слова [Изъ житя словъ] / Др. Ядоръ Стрипський // Літературна недѣля Подкарпатського общества наукъ / Под редакцією Д-ра Івана Гарайди. — Рочникъ III. — Унгварь: Друкарня Подкарпатского общества наукъ въ Унгварѣ, 1943. — С. 131.
12. Стрипський Я. Путаниця около назвы Осой / Дръ Ядоръ Стрипський // Літературна недѣля. — Рочникъ II. — Унгварь, 1942. — С. 246—249.
13. Стрипський Я. Церковнѣ схематизмы и назвы [въ] нашихъ селахъ [резюме статті: Sztripsky N. Egyházi schematismusaink és a helységnevek] // Зоря — Najnal : Часопись Подкарпатского Общества Наукъ. — Рочникъ III. — Унгварь, 1943. — Число 1—4. — С. 225—228
14. Стрипський Я. Ци знаете назву свого села? / Дръ Ядоръ Стрипський // Літературна недѣля Подкарпатського общества наукъ / Под редакцією Д-ра Івана Гарайди. — Рочникъ II. — Унгварь: Друкарня Подкарпатского общества наукъ въ Унгварѣ, 1942. — С. 28—30.
15. Стрипський Я. Якъ треба збирати матеріяль до словаря? / Др. Г. Стрипський // Літературна недѣля Подкарпатського общества наукъ / Под редакцією Д-ра Івана Гарайди. — Рочникъ II. — Унгварь: Друкарня Подкарпатского общества наукъ въ Унгварѣ, 1942. — С. 199—201.
16. Чучка П. Прізвища закарпатських українців. Историко-етимологічний словник / Павло Чучка. — Львів: Світ, 2005. — 701 [3] с.
17. Beregiensis Th. Назва села “Осой” / Th. B-s. // Літературна недѣля. — Рочникъ II. — Унгварь, 1942. — С. 224.
18. Sztripsky N. Egyházi schematismusaink és a helységnevek / Sztripsky Hador // Зоря — Najnal : Часопись Подкарпатского Общества Наукъ. — Рочникъ III. — Унгварь, 1943. — Число 1—4. — С. 206—228.

Vasylyna Sugoniak

The onomastic studies in the fortnightly journal “Literaturna Nedilia”

Summary. Contents and value of publications on onomastic problems in the publishing of the Subcarpathian Society of Sciences are explained. More detailed information about the works of authors of “Literaturna Nedilya”.

Key words: onomastic, toponym, antroponym, Transcarpathia, “Literturna Nedilya”.

Одержано 12.02.2013 р.